

натъ свободнитѣ български земледѣлци въ роби и да ги експлоатиратъ жестоко. Като народенъ учитель, като генераленъ пълномощникъ на българската община въ Берязка и като радетель за благото на сънародницитѣ си той си навлича много неприятели, но крепѣла го е само любовта на народа, изказвана и писмено въ изложения отъ 1836 и 1837 г. Въ продължение на 14 години се бори и страда той така, прекарвайки като учитель въ Галацъ, Букурещъ и Руше-де-Веде, докато най-сетне, уморенъ отъ толкова досади и интриги, решава да се оттегли за нѣкое време отъ народнитѣ работи и да се залови за собственото си по-високо образование. Мжжъ на 42 години, той заминава да следва медицина въ Атинския университетъ. Убеденъ дълбоко, че само знание и просвѣта могатъ да възродятъ народа ни и че всичкото зло за него иде отъ невежеството, користолюбието и кривото разбиране на собственитѣ интереси, той се е установилъ окончателно върху житейската си философия и морала си, решилъ се е да не се отклонява отъ мисълта за провдигане на роба-братъ и за тая цель иска да спечели самъ по-висока наука и независимо материално и обществено положение. Спира се на медицината, като своя университетска специалность, понеже виждалъ какви „безбройни и мощни срѣдства дава тя за постигане човѣшкитѣ добродетели и благоденствие.“

Въ Атина Селимински може да следва главно благодарение на поддръжката, оказана му отъ брашовския меценатъ Антонъ Ивановъ Камбуровъ, на когото той винаги изказва гореща благодарность. Тукъ той заваря въ 1840 год. мнозина българи, ученици въ гимназията или студенти въ университета, и между тѣхъ ония, които по-рано Ив. Добровски е групиралъ въ „славяно-българско“ дружество, основано на о. Андросъ. Ако едни българи сж били надѣхани отъ противонародни идеи, плувайки въ водитѣ на панелинизма, други сж се отвърнали вече отъ опасната зараза и сж се приобщици къмъ лозунга за възобнова на българската народность и на българската просвѣта. Съзналъ дълга си въ тая интеллигентна срѣда, Селимински ще заработи ревностно за раздухване българския патриотизъмъ и за пробуждане жива обичъ къмъ народополезна дейность. По-възрастенъ и по-опитенъ отъ всички, той е тѣхенъ закрильникъ и вдѣхновителъ, и на неговата агитация се дължи особено замѣняването на елиноманията съ една русомания: подъ влиянието, именно на Априлова отъ Одеса, съ когото води оживена преписка, Селимински е разбралъ, че по-добра подготовка за книжовния ни езикъ